

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Att ha en giltig tempelrekommendation

Äldste Manfred Schütze, Tyskland

Områdessjuttio

Under de månader som föregick öppnandet av templet i Freiberg 1985 hade jag som stavspre-sident en särskilt helig plikt att hålla ungefär 350 tempelintervjuer för trofasta medlemmar i Öst-tyskland. Många hade varit medlemmar i kyrkan i årtionden, men de politiska omständigheterna fram till dess hade hindrat dem från att besöka templet. Öppnandet av templet i Freiberg skulle innebära ett första besök i templet för nästan alla av dem — den första möjligheten att utföra heliga förrättningar för sig själva och för sin familj. Av alla de andliga upplevelser jag hade när jag höll dessa intervjuer, finns en som jag särskilt minns och som fortfarande är tydlig för mig över 25 år senare.

Broder Karl Pabst hade varit en trogen, stark medlem i hela sitt liv. På våren 1985 led han av en svår sjukdom och kände att hans liv snart skulle vara över. Jag kom att hålla hans tempelintervju. Han såg sorgset på mig, och med tårade ögon sade han: ”Jag kommer inte att kunna besöka templet, men jag ville så gärna komma dit.” Mitt svar var kort: ”Broder Pabst, jag vill att du går in i den eviga världen som en tempelvärdig Guds tjänare.”

Vi höll en intervju i vilken vi noggrant gick igenom alla frågorna. Efteråt utfärdade jag en tempelrekommendation åt honom. Han fick aldrig använda den för han dog före invigningen, men hans värdiga familjemedlemmar kunde fullborda alla förrättningar som fortfarande saknades efter att templet öppnats.

Det är en förmån att ha en tempelrekommendation, och vi bör använda den för att besöka

Äldste Manfred
Schütze

templet så ofta våra omständigheter tillåter.

Vi gläder oss över det antal ungdomar som är värdiga att inneha tempelrekommendation och som regelbundet besöker templet för att utföra dop för de döda.

Att ha en tempelrekommendation är en indikation på vår personliga förpliktelse mot evangeliet. I templet tjänar vi med andra medlemmar som har höga normer vad gäller uppförande och som uppriktigt strävar efter att leva värdigt och hålla de förbund de ingått. Varje gång vi besöker templet uppbyggs vi när vi åtnjuter den speciella atmosfären i templet med dem.

En sådan medlem var en syster från TjernobyLTRAKTEN i Ukraina. Hon hade rest många timmar med buss till templet. Hon mådde inte bra till följd av kärnreaktorolyckan i den staden, och hennes make hade dött omedelbart efter katastrofen. Hon hade fått höra om frälsningsplanen av missionärerna, blivit döpt och hade bara en önskan: att ta emot de frälsande förrättningarna för sig själv och bli besegrad till sin make. Det skedde så. Hon lyckades bara närvara vid ytterligare två tempel-sessioner under sitt besök i templet. Hon dog strax efter sin hemkomst, men allt det viktigaste hade utförts!

Vi bör göra vad som än krävs för att få och behålla en tempelrekommendation, och att snabbt ta itu med sådant som kan hindra oss från att göra detta, vare sig det handlar om ovärdighet eller likgiltighet. Även om dina personliga omständigheter eller familjeförhållanden hindrar dig från att besöka templet ofta, bör du inte desto mindre alltid inneha en tempelrekommendation. Den bekräftar att du lever i harmoni med evangeliets grundläggande lagar. Denna visshet medför själv-tillit och en tilltro till att du är på den rätta stigen. Den ger dig också en drivkraft att uppehålla den värdigheten.

I templet minns vi våra avlidna släktingar. De förrättningar som utförs i templet gäller i evigheten. Dessa förrättningar är nödvändiga för dem som lämnat det här livet, och vi välsignas när vi utför detta ställföreträdande arbete för dem. När vi tjänar våra avlidna förfäder följer vi Frälsarens exempel. Han var alltid intresserad av den enskilde. "Och han helade dem var och en." (3 Nephi 17:9).

Så välsignade vi är som kan delta i detta storslagna arbete! Jag inbjuder var och en av er, även era unga män och unga kvinnor, att delta i det genom att alltid ha en giltig tempelrekommendation. ■

Primärbarn på kurs med Civilförsvaret

Maria Hagman, Västerås gren

Västerås: Civilförsvaret inbjöd barn mellan 3 och 10 år att vara med i en "Hitta Vilse"-kurs som handlade om pojken "Vilse" som går vilse och hur han och alla andra barn ska göra om de går vilse.

Det var en kall lördagsförmiddag hösten 2012, som ca femton barn, sju av dem våra egna primärbarn, samlades för att lyssna till berättelsen om Vilse som råkade komma bort i skogen. Till en början kände han sig rädd, men så kom han ihåg vad hans morfar lärt honom om han skulle gå vilse och det är speciellt tre saker man ska tänka på om man går vilse:

1. Det absolut första man ska göra om man kommer bort är att stanna på den platsen man är, och gärna krama ett träd.
2. Det andra man ska komma ihåg är att hålla sig varm, hitta ett bra ställe där man kan söka skydd och hålla värmen.
3. Det tredje man ska tänka på var att göra upp stoppmärken eller göra området där man befinner sig annorlunda på något sätt. "Stoppmärke" är ett internationellt märke som innebär att man lägger tre likadana saker intill varandra (t.ex. tre stenar,

tre pinnar, tre kryss av pinnar, tre kottar eller andra saker) på ett synligt ställe där folk kan se, en stig eller en lite större väg. Stoppmärket ska vara i närheten av den plats som man valt att stanna på. Sedan kan man också försöka hitta ovanliga saker i skogen som man klär ett träd eller en gran med, till exempel plastpåsar, rep eller burkar. Mäniskor som går förbi dessa stoppmärken och träd kan då reagera på att någon är i närheten.

Alla barn sprang runt och gjorde stoppmärken och hittade saker att klä en gran med. De hittade bland annat ett cykelstyre, flaskor och stora plastpåsar som låg i skogen, och självklart fick alla barn hitta en trädkompis som de fick namnge och krama om.

Förutom allt detta lärde sig barnen också att försöka vila sina röster. Skogen är ofta så tät att ens röst inte orkar nå fram, så vila rösten men rör på dig! Bygg en fin koja på den plats som du valt att hålla dig varm på, bygg staket, hitta ett bra underlag att sitta på, helst granris. Mossa och löv kan vara skönt, men det är blött och håller inte värmen. När

FOTO MARIA HAGMAN

Två av Västerås grens primärbarn som deltog i Civilförsvarets Hitta Vilse-kurs, Lea och Alva, visar hur man lägger ett stoppmärke på marken med pinnar.

man bygger sin koja kan man lätt bli varm, men det är viktigt att tänka på att inte knäppa upp sina kläder och ta av sig mössan utan i stället dra upp dragkedjan och behålla mössan på, för annars blir man lätt nerkyld igen.

Andra tips som vi som föräldrar också fick var att man alltid kan ha en visselpipa på jackan som man kan blåsa i om man kommer bort. Det är också bra att fylla barnens fickor med russin eller någon frukt när de är ute, ifall de skulle komma bort. Och helst ska de inte ha jeans. Blir man blöt är jeans det svåraste tyget att torka!

I Sverige går omkring två barn vilse i skogen om dagen, alltså mer än 700 barn per år, och lika många går vilse i staden. De flesta barn hittas inom några timmar, men en del barn blir fast över natten. Vi fick reda på att brandbilar och glassbilar ofta används eftersom barnen älskar ljudet och ljusen, och tack vare dem har många barn hittats.

Det var en lärorik stund för både vuxna och barn och allt avslutades med diplom och pysselböcker där barnen blev påmind om vad de ska göra om de går vilse. Detta var en aktivitet man kan göra många gånger och som varmt rekommenderas. ■

I Mormons boks fotspår

Maria Hagman, Västerås gren

Västerås: Lördagen den 20 oktober 2012 samlades omkring 40 personer för att delta i en aktivitet som Västerås grens primärbarn hade planerat. Det var en kulturkväll som gick i Mormons boks tecken. De stora kämparbarnen tillsammans med sin lärare Pernilla Conley Pettersson ville visa upp sådant som de jobbat med i sin klass under året.

Kulturkvällens program bestod av följande punkter: Välkomsthälsning och bön, därefter sången "Nephis mod" där alla barn, både yngre och äldre, medverkade. Vi fick sedan lyssna till en talteater där de stora barnen berättade om Lehis familj och hur det gick till när de fick befallning att hämta mässingsplåtarna. Därefter sjöng alla barn igen "Mormons boks berättelser". Vi fick sedan se en bildpresentation med figurer, konstverk och bilder som barnen själva gjort och tagit för att illustrera berättelsen om kung Benjamin och hur han undervisade folket om att följa Herren och göra det som var rätt.

Rut Ottosson spelade sedan ett fint blockflöjts-solo och efter det följde ett TV-reportage om den Helige Anden. Paula Ottosson och Benjamin Hansson Palo hade varit reportrar och filmat och intervjuat medlemmar om den Helige Anden, vad de gör för att ha den hos sig, hur den kan kännas och om deras egna erfarenheter där de har

känt Anden. Alltihop avslutades med ytterligare en sång av alla primärbarn, "Möjligheternas dag". Programmet varade i omkring 40 minuter och avslutades med tipspromenad. Barnen hade skrivit frågor för att testa de vuxna i deras kunskap om evangeliet. Det var frågor om buden, psalmer, trosartiklar, profeter, visdomsordet och böckerna i Mormons bok. Man bjöd också på fika.

Det fanns en liten utställning med bilder, tavlor, böcker om olika liknelser som barnen själva

FOTO MARIA HAGMAN

Primärbarnen i Västerås gren visade hur de försöker följa i Mormons boks fotspår på en kulturkväll för medlemmarna i grenen.

fått komma på och alla figurer till berättelsen om kung Benjamin. Dessutom fanns det bilder på de stora profeterna i Mormons bok som lärt oss, genom sina liv, hur vi bör leva och vad vi bör göra för att kunna komma tillbaka till vår himmelske Fader igen, något som vi jobbar på dagligen. Det var en uppskattad aktivitet och vi är så glada för barnen som genom sitt exempel, sin kärlek och sin glädje verkligen är bevis på att de försöker följa i Mormons boks fotspår. ■

”Gasa och be!” – en uppmaning till kvinnorna i kyrkan

Birgitta Wennerlund, Kristianstads gren

Hjälpföreningens president-skap i Malmö stav har under hösten rest runt till enheterna med ett budskap riktat till alla systrar i staven. Kirsti Wiklöf med sina rådgivare Ann-Marie Lewis och Ellen McKnight har ansträngt sig och bett mycket om att få vägledning i hur de ska kunna hjälpa systrarna att stärka sin tro och göra sin del, så att Herren kan välsigna dem, både enskilt och som stav.

Ellen McKnight inledde med att tala om Andens språk. ”Vi behöver personlig uppenbarelse om hans vilja”, sade hon. ”Anden inte bara bekräftar för oss att det vi hör och läser är sant, han uppmanar också och tröstar, varnar, vägleder samt ger glädje och frid.” För att få Andens vägledning behöver vi be om den, studera skrifterna och våga följa maningarna vi får, betonade syster McKnight och hänvisade till Alma 34:32. Hon framhöll också att Herren inte kräver fullkomlighet från vår sida för att besvara våra böner om hjälp att förstå och göra hans vilja. ”Han vill att vi lär oss att lyssna och förstå Andens språk och handlar beslutsamt.”

Ann-Marie Lewis inledde med att ställa frågan: ”Vad slags Gud har vi?” Efter en kort diskussion

framkom det tydligt att vi tror på en underverkens och miraklens Gud. ”Tänker vi på att underverk kan ske i ’varje nation’ (se 2 Nephi 26:13) och att nationen kan vara vår gren, stav eller vårt eget kök och hem? För att stärka vår tro på underverk kanske vi behöver göra mer, lära mer och bli mer!” Hon hänvisade till betoningen i skrifterna om att Kristus snart kommer och om att vi är här för att förbereda inför hans ankomst. ”Hans arm är inte förkortad (se L&F 35:8). Han kan göra samma underverk idag som i forna dagar, och han vill nå fram till oss allesammans. Vi kan verkligen känna att vi är döttrar till en undrens och kärlekens Gud.”

Kirsti Wiklöf berättade att de själva fått se många underverk under tiden som de förberedde sitt budskap. ”Men vi behöver inte få Röda havet delat! Det som hindrar oss är ofta att vi inte ber om underverken.” Hon berättade sedan om två besökslärare som var på väg till en ung syster med flera små barn. I den lilla bilen hade de många förnödenheter till familjen som bodde högt uppe på en kulle i östra Finland. ”Det var på vintern och den djupa snön gjorde det omöjligt för systrarna att ta sig uppför kullen. Men de visste att de var ute i Herrens tjänst och medan en av dem

Ann-Marie Lewis, Kirsti Wiklöf och Ellen McKnight, Hjälpföreningens president-skap i Malmö stav, uppmanar kvinnorna i kyrkan att be om underverk samtidigt som de ”trycker på gaspedalen”.

FOTO BIRGITTA WENNERLUND

bad om underverk gasade den andra. Efteråt berättade de att det hade känts som om en stor hand lyft deras lilla bil upp för kullen till familjens hem.”

”Hjälpföreningen ska vara en livsstil för kyrkans kvinnor”, fortsatte syster Wiklöf, och menade att det är lika viktigt för kvinnorna att följa undervisningen i Hjälpföreningen som det är för bröderna att leva upp till prästadömet ed och förbund. Hon avslutade med att citera syster Beck, tidigare generalpresident för Hjälpföreningen, som i sitt sista tal på generalkonferensen i våras citerade president Kimball: ”Det finns en kraft i [Hjälpföreningens] organisation som ännu inte utnyttjats tillfullo för att stärka hemmen i Sion och bygga upp Guds rike, och den kommer inte att göra det förrän både systrarna och prästadömet fångar visionen av Hjälpföreningen.” President Kimball profeterade att ”en stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen (hos vilka det ofta finns en sådan inre känsla av andlighet) ska dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i den mån kvinnorna i kyrkan ... betraktas som annorlunda – i positiv bemärkelse – än kvinnorna i världen” (*Liahona*, maj 2012, s. 85). ■

Många kom för att lära sig läsa gamla handstilar

Birgitta Wennerlund, Kristianstads gren

FOTO BIRGITTA WENNERLUND

Örebro: Stockholms stav har sedan 2009 anordnat utbildningar för släktforskare och indexerare två gånger om året. Vanligtvis har utbildningarna förlagts till Jakobsberg, där Marianne och Torbjörn Manell är drivande krafter. Den här hösten anordnade staven en utbildning i Örebro om hur man läser gamla handstilar, och besökare kom från såväl Göteborgs som Malmö stav för att lära. Efter en test som avgjorde vilken nivå var och en låg på, delades de läshungriga deltagarna upp i ungefär tre lika stora grupper. Tonvikten låg på att

Sven Luthman undervisar nybörjargruppen i Örebro i paleografi, det vill säga hur man ska förstå gammal handskrift.

tillsammans läsa valda texter.

”Det finns ingen genväg till att lära sig läsa gamla handstilar”, säger Jeanette Klingberg som ledde den avancerade läsningen. ”Man måste helt enkelt traggla sig igenom. Har man god självkänsla kan man lära sig mycket med hjälp av böcker, men går man en kurs kan man lära mycket av varandra.” Själv leder Jeanette kurser i släktforskning och där varvar hon forskning och läsning för att göra det lättare och roligare. ”Extra roligt är det när deltagarna själva upptäcker att de blivit mycket bättre!”

Sven Luthman, ansvarig högrådsmedlem i staven och anställd av FamilySearch ansvarade för höstens utbildning i staven. Han har många vänner och kontakter inom olika släktforskarkretsar och uppmantrar medlemmar i kyrkan att engagera sig i lokala föreningar och knyta egna kontakter. ”Då blir det lättare för oss att få hjälp av deras medlemmar, till exempel med indexeringen. När vi själva lärt oss hur det nya släkträdet Family Tree fungerar blir vi kanske inbjudna till dem att visa och berätta. Säkert finns det också vana forskare i de lokala föreningarna som gärna skulle komma till kyrkan och dela med sig av sina kunskaper. Det kan komma mycket positivt av dessa kontakter!” säger broder Luthman. Under utbildningsdagen i Örebro var det lärare från Kumla släktforskarklubb som undervisade i två av grupperna.

Broder Luthman hoppas också att andan i brevet från första presidentskapet daterat den 8 oktober 2012 ska genomgå allt arbete inom forskning, indexering och tempeltjänst. ”Vi uppskattar er strävan att forska efter namnen på era förfäder och att utföra de nödvändiga tempelförrättningarna. Vi ber att andan i detta heliga arbete ska öka i hjärtat hos alla medlemmar i kyrkan”, säger första presidentskapet. ■

Hemafton för ensamstående vuxna

Bo Lindbeck, Hägerstens församling

Stockholm södra stav:
Måndagen den 8 oktober 2012 samlades ensamstående vuxna hemma hos syster Ulla Näslund, en liten skara på 10 personer.

Vi inledde med sång och bön. Syster Betty Fjellstedt höll en mycket bra och andlig lektion.

Lektionen handlade om vilka egenskaper en profet behöver ha. Som avslutning berättade var och en om hur och varför vi blev medlemmar i kyrkan. Vi intog förfriskningar också. ■

.....
Det blev en trevlig och givande kväll för alla.

Hemafton för ensamstående vuxna i Stockholms södra stav. Från vänster Marianne Nilsson, Bo Lindbeck, Mikael Riise, Ulla Näslund, Betty Fjellstedt, Beth Samuelsson, Anders Ingmarson och Ester Hardsten. Phyllis Ofousah deltog också på hemaftonen men saknas på bilden.

HUR JAG VET

Gud lever och håller det han lovar

Louise Nyman, Täby församling

Att känna Guds närhet var inte något jag upplevde trots min gudstro. Detta var orsaken till att jag tyckte att missionärernas budskap var intressant. För dem var det självklart att känna Guds kärlek. Både jag och min man deltog i undervisningen. Min man tyckte att missionärerna var trevliga men jag var intresserad av budskapet.

Missionärerna sade hela tiden att evangeliet är sant, att Gud lever och att Jesus Kristus är vår Frälsare. De poängterade att man vänder sig direkt till Herren om man vill veta sanningen.

Det lät mycket intressant och jag tyckte det kändes logiskt. Är det någon som med säkerhet vet så är det han. Jag insåg att om

jag inte vände mig till Herren i denna fråga så skulle jag aldrig få veta. I Mormons bok stod det att Herren lovar att uppenbara sanningen om vi ber om det och om vi har en tro på Jesus Kristus.

Nu började en tid med många böner och många funderingar om livet. Jag läste i Mormons bok och tyckte att det var som att läsa Bibeln. Jag undersökte kyrkan i smyg. Min man kände inte till det vilket kom att bli ett problem. Det dröjde inte länge förrän jag insåg att jag hade hittat det jag sökte, men hur skulle jag kunna säga det till honom? Jag kunde inte tänka mig att bli medlem i kyrkan själv.

Jag funderade mycket över detta och bad om det. En morgon när jag satt på sängkanten med mina funderingar såg jag Mormons bok. Jag tog upp den och började läsa, och då hände något som aldrig hänt varken före eller efter. Jag såg med mina ögon att texten var helt sann. Jag slog upp alla möjliga ställen och såg samma sak. Jag kände en enorm glädje, så när min man kom hem sade jag: "Det missionärerna säger är sant. Kyrkan är sann." Jag hämtade Mormons bok så han kunde läsa själv, men han såg ingenting. Han tittade på mig helt oförstående. Då rasade min tillvaro ihop. Jag insåg då att det är jag som har undersökt kyrkan och att det var jag som fick svaret.

Nu måste jag gå med i kyrkan

på egen hand, för nu visste Herren att jag visste att kyrkan är sann. Det kändes som att välja mellan min man och Herren. Det var ett grymt val men jag insåg vad jag måste göra. Jag var tvungen att ställa mig på Herrens sida. Motståndet var stort.

Dopet blev dramatiskt, det uppsköts en timme eftersom min man ringde till kyrkan och försökte stoppa det. I telefonen säger han att jag skulle få ta konsekvenserna för mitt handlande. Jag tänkte då att Herren kommer säkert att fixa det om jag bara har tro.

Så blev det. Vi utvecklades till en lycklig familj. Jag visste att jag hade en fantastisk man som bara inte hade fått ett vittnesbörd om Herren ... än.

Efter nio år var det min mans tur att döpas. Det är 25 år sedan nu och han har hunnit vara

**Louise och
Ingemar Nyman**

grenspresident, biskop och nu stavspresident. Jag kan verkligen säga att jag vet att Gud lever och att han håller det han lovar. Jag vet att Jesus Kristus är min Frälsare, att Bibeln och Mormons bok är Herrens ord och att kyrkan är sann. ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista Dagars Heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om fler än 25 personer finns på fotot behövs inte tillstånd). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som måste fyllas i och undertecknas, se kyrkans svenska hemsida www.jesukristikyrka.se under Övrigt material – Liahona – Artikelbidrag.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Tel. 036-719663

Obs. Ny redaktör för Stockholmsområdet:

Helena Österlund, ass. redaktör

helena.osterlund@gmail.com

Söderby Parkväg 111, 136 63 Söderby

Tel. 08-7770401 ■